

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/147/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210217249
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7210217249.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobkyne V. H., J. XX.XX.XXXX, G. I. H., G. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Alexandrom Parajosom, so sídlom v Košiciach, Skladná 64, IČO: 50940899, proti žalovanej: M. K., J. X.X.XXXX, G. I. H., Č. XX, o zaplatenie 14.937,26 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 13. apríla 2021 č. k. 17C/103/2010- 489 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 15. júla 2021 č. k. 17C/103/2010- 520 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 13. apríla 2021 v spojení s opravným uznesením zo dňa 15. júla 2021 uložil žalovanej povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni istinu 14.937,26 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 14.937,26 eur od 1.9.2007 do zaplatenia (výrok I.) a vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Súd tak vyhovel žalobe žalobkyne doručenej súdu dňa 15.7.2010 s tvrdením, že žalobkyňa požičala žalovanej dňa 2.6.2007 sumu 450.000,- Sk (14.937,26 eur), ktorú žalovaná nevrátila do dohodnutého dňa 31.8.2007, a ani doposiaľ, napriek opakovaným výzvam na vrátenie požičanej sumy a podanému trestnému oznámeniu.

3. Súd takto rozhodol po tom, ako rozsudok zo dňa 2.4.2012 č. k. 17C/103/2010-268, ktorým zaviazal žalovanú na úhradu istiny 14.937,26 eur s 8,5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 1.9.2007 do zaplatenia a trovy konania, zrušil Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 18.7.2013 sp. zn. 3Co/217/2012.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 420 ods. 1, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 31.1.2013, prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalovaná svojim konaním spôsobila žalobkyni škodu tým, že žalobkyni riadne a včas nevrátila poskytnuté finančné prostriedky, pričom tak urobila protiprávnym konaním, keďže rozsudkom Okresného súdu Košice II sp.zn. zo dňa 15.4.2020 sp.zn. 5T/24/2012, v

spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.9.2020 sp. zn. 4To/58/2020, bola žalovaná spolu s S. K. uznaná vinnou z prečinu podvodu formou spolupáchateľstva z dôvodu, že v Košiciach na doposiaľ nezistenom mieste po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 2.6.2007 žalovaná vylákala od V. H. formou pôžičky finančnú hotovosť 450.000,- Sk (14.937,26 eur) pod zámkou zakúpenia drahých kovov a následného predaja so ziskom cestou S. K., pričom o tejto pôžičke spísala čestné prehlásenie, že sa uvedenú sumu zaväzuje vrátiť do 31.8.2007, avšak peniaze žalovaná (a S. K.) v dohodnutej lehote nevrátila a ani ich nemala v úmysle vrátiť, čím takto svojim konaním spôsobila V. H. škodu vo výške 450.000,- Sk (14.937,26 eur). Uzavrel, že škoda vo výške 450.000,- Sk (14.937,26 eur) vznikla žalobkyni v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej, lebo v prípade nespáchania trestného činu by ku škode nedošlo a zároveň splnila aj predpoklad zavinenia, nakoľko trestný súd konanie žalovanej klasifikoval ako úmyselný trestný čin, t.j. vedomé konanie žalovanej. Vyvodil, že v spore boli preukázané predpoklady zodpovednosti za škodu žalobkyni, a to vo výške 14.937,26 eur (450.000,- Sk). Poukázal pritom na nález Ústavného súdu SR zo dňa 29.5.2014 sp. zn. III. ÚS/507/2013, v ktorom ústavný súd (o.i.) vyslovil, že: „V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu. Ak teda okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že sťažovateľka spáchala trestný čin sprenevery, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní podľa § 135 ods.1 O.s.p. znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania sťažovateľky, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi...“ a uzavrel, že žalobkyňa nárok na zaplatenie sumy 14.937,26 eur od žalovanej titulom náhrady škody spôsobenej jej trestným činom uplatňuje opodstatnene, a pretože žalovaná v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala a ani nenavrhol súdu vykonať dôkazy, ktoré by boli podkladom pre záver, že žalovanú sumu žalobkyni hoc len čiastočne vrátila, a žalobe vyhovel.

5. Výrok o príslušenstve priznanej pohľadávky súd odôvodnil aplikáciou § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013. Dôvodil, že žalobkyňa vzhľadom na výsledok trestného konania mohla požadovať úroky od 3.6.2007, vychádzajúc zo žalobného návrhu žalobkyne, ktorá žiadala priznať úrok z omeškania v zákonnej výške 8,5 % ročne od 1.9.2007, v zmysle s § 216 ods. 1 CSP súd v časti úrokov z omeškania priznal nárok na úroky z omeškania v súlade s požiadavkou žalobkyne.

6. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške priznanej náhrady bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

7. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), g) a h) CSP. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok, o existencii ktorého sa dozvedela až dňa 25.6.2021, a vec vrátiť súdu prvej inštancie, alternatívne zmeniť rozsudok a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietla, že rozsudkom bolo porušené právo žalovanej na spravodlivý proces a základné princípy Civilného sporového poriadku uvedené v článku 2. Podľa názoru žalovanej sa nejedná o zákonné a správne vydané rozhodnutie, lebo je vydané s dátumom 7.9.2021, ktorý ešte ani nenastal.

8. Po podaní odvolania žalovanej Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 15. júla 2021 č.k. 17C/103/2010-520 opravil deň vyhlásenia rozsudku zo dňa 13.4.2021 č. k. 17C/103/2010-489 tak, že správny deň vyhlásenia je 13.4.2021 a v záhlaví rozsudku zo dňa 13.4.2021 č. k. 17C/103/2010-489 označenie právneho zástupcu žalobkyne tak, že správne označenie znie: zástúpenej JUDr. Alexandrom Parajosom, advokátom so sídlom v Košiciach, Skladná 64.

9. Uznesenie zo dňa 15. júla 2021 č.k. 17C/103/2010-520 bolo doručené fikciou dňa 19.8.202 (č. I. 535 súdneho spisu) z dôvodu, že žalovaná si zásielku v odbernej lehote neprevzala.

10. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej označila odvolanie žalovanej za účelové, vedené snahou oddialiť splnenie povinnosti vyplývajúcej žalovanej z rozsudku súdu prvej inštancie. Akcentovala, že žalovaná reflektované odvolacie dôvody riadne a včas nekonkretizovala tak, ako to vyžaduje Civilný sporový poriadok, a preto navrhla, aby odvolací súd odvolanie žalovanej odmietol, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovanej bolo žalovanej doručené dňa 23.9.2021 (č. I. 538 súdneho spisu) fikciou z dôvodu, že žalovaná si ani túto zásielku v odbernej lehote na adrese svojho trvalého bytu neprevzala.

12. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobkyne k jej odvolaniu nevyjadrila.

13. Na základe podaného odvolania žalovanej odvolací súd preskúmal rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 CSP v spojení s § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Argumenty uvedené žalovanou v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Pretože k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, odvolací súd poukazuje na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie, ako aj na dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), a len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza nasledovné:

15. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa náležite riadil sa právnym názorom odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, v ktorom odvolací súd (o.i.) uviedol, že ak by žalobkyňa poskytla žalovanej peniaze s úmyslom ich požičať, ale zo strany žalovanej by od počiatku chýbala vôľa tieto peniaze žalobkyňi vrátiť, pretože by sa jednalo o podvodné konanie, do úvahy by prichádzala občianskoprávna zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorá môže vzniknúť nielen z porušenia zmluvných či iných záväzkových povinností (vtedy ide o tzv. zmluvnú alebo záväzkovú zodpovednosť), ale tiež aj z porušenia iných zákonom uložených povinností, vtedy ide o tzv. mimozáväzkovú zodpovednosť.

16. Súd správne uzavrel, že žalobkyňa v spore preukázala naplnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenej žalobkyňi protiprávnym konaním žalovanej, ktorá v Košiciach po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 2.6.2007 vylákala od žalobkyne formou pôžičky finančnú hotovosť vo výške 450.000,- Sk (14.937,26 eur) pod zámenkou zakúpenia drahých kovov a následného predaja so ziskom cestou S. K., o pôžičke spísala čestné prehlásenie, že sa uvedenú sumu zaväzuje vrátiť do 31.8.2007, avšak peniaze ani žalovaná, a ani S. K., v dohodnutej lehote žalobkyňi nevrátila a ani ich nemala v úmysle vrátiť. Správne uzavrel, že žalovaná svojím konaním spôsobila žalobkyňi škodu tým, že žalobkyňi riadne a včas nevrátila poskytnuté finančné prostriedky, pričom tak urobila protiprávnym konaním, keďže bola uznaná vinnou, že takto svojím konaním spôsobila žalobkyňi škodu vo výške 450.000,- Sk (14.937,26 eur), čím spáchala prečin podvodu formou spolupáchateľstva a bola odsúdená rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 15.4.2020 sp. zn. 5T/24/2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.9.2020 sp. zn. 4To/58/2020.

17. Ústavný súd SR v náleze zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011 deklaroval, že ústavne konformný výklad ustanovenia § 193 CSP vyžaduje, aby civilné súdy boli v konaní o náhradu škody viazané právoplatným odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatel'a a boli trestným súdom v trestnom konaní riadne zistené.

18. V korelácii s uvedeným odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v súdnej veci o náhradu škody vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad zakotvených v ustanovení § 191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní, na týchto aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Náležite pritom vychádzal zo skutkových a právnych záverov plynúcich z označenej trestnej veci, keďže závery z trestného konania bol civilný súd povinný rešpektovať. Adekvátne pritom vzal na zreteľ aj právny názor Ústavného súdu SR v náleze zo dňa 29.5.2014 sp. zn. III. ÚS/507/2013, ktorý citoval. Pokiaľ totiž následkom označeného konania žalovanej bol vznik škody, a ak v trestnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaná sa dopustila prečinu podvodu formou spolupáchateľstva uvedeným konaním, potom záväznosť tohto rozhodnutia pre súd v civilnom konaní podľa § 193 CSP znamená aj záväznosť

v otázke naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu (prečinu), teda existencie protiprávneho konania žalovanej, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi.

19. Správne súd prvej inštancie uzavrel, že škoda vznikla žalobkyni v súvislosti s konaním žalovanej, teda v príčinnej súvislosti, pretože v prípade nespáchania trestného činu by ku škode nedošlo a zároveň bol splnený aj predpoklad zavinenia, keďže trestný súd konanie žalovanej klasifikoval ako úmyselný trestný čin (prečin), t.j. vedomé konanie žalovanej. Súd prvej inštancie preto správne z uvedeného vyvodil, že v spore boli jednoznačne preukázané všetky predpoklady zodpovednosti za škodu na strane žalovanej, vrátane vzťahu príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi protiprávnym konaním žalovanej a vznikom škody vo výške 450.000,- Sk (14.937,26 eur). Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach, pričom žalovaná v priebehu sporu a ani v odvolaní v tomto smere nepredložila súdu žiaden účinný prostriedok procesnej obrany.

20. Nakoľko v okolnostiach prejednávanej veci bolo predpokladom naplnenia skutkovej podstaty trestného činu (prečinu) žalovanej spôsobenie škody v určitej minimálnej výške a trestný súd vo výroku odsudzujúceho rozsudku ustálil, že protiprávnym konaním žalovanej bola poškodenej žalobkyni spôsobená škoda vo výške 450.000,- Sk (14.937,26 eur), nemožno súdu prvej inštancie vytknúť jeho postup, ak rešpektoval takto zistené závery trestného súdu o výške škody, keďže z ostatných okolností nevyplýva, a ani žalovaná v priebehu sporu a ani vo svojom odvolaní nenamietla, že na vzniku škody v tejto výške sa podieľal (aj) iný subjekt. Za tohto stavu by mohlo byť nerešpektovanie takto zistených záverov o výške škody civilným súdom v rozpore s princípom právnej istoty.

21. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozsudku má náležitosti ustanovené v § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, a na základe akých dôkazov, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil. Prijaté závery a svoje úvahy, na ktorých založil záver o opodstatnenosti žaloby v odôvodnení napadnutého rozsudku súd náležite, presvedčivo a logicky vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, prečo žalobe vyhovel a akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil.

22. Nemožno preto priznať opodstatnenosť všeobecne formulovanej námietke žalovanej v odvolaní, že rozsudok je nesprávny, nespravodlivý, nedôvodný a založený na nepravdivých skutočnostiach uvádzaných žalobkyňou.

23. Relevanciu nemožno priznať odvolacej námietke žalovanej, že sa nejedná o zákonné a správne rozhodnutie preto, lebo bolo vydané dňa 7.9.2021, teda v čase, ktorý ešte ani nenastal.

24. Z obsahu súdneho spisu je totiž zrejmé, že Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 15.7.2021 opravil okrem iného i deň vyhlásenia rozsudku tak, že správny deň vyhlásenia je 13. apríla 2021.

25. Toto uznesenie bolo žalovanej riadne doručené na adresu jej trvalého pobytu tak, ako je uvedený v registri obyvateľov Slovenskej republiky dňa 19.8.2021 (č. I. 535 súdneho spisu), hoci si ho žalovaná v odbernej lehote neprevzala, a to v súlade s § 106 CSP, t.j. na adresu žalovanej evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky - H., Č. XX. Iná adresa bydliska žalovanej z obsahu súdneho spisu nevyplýva.

26. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé aj to, že súd prvej inštancie na adresu trvalého pobytu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky (§ 106 CSP) doručil dňa 16.3.2021 aj predvolanie žalovanej na pojednávanie dňa 13.4.2021, a dňa 26.5.2021 rozsudok zo dňa 13.4.2021 (č. I. 503 súdneho spisu).

27. Následky nedoručenia písomností, či už ide o doručovanie do vlastných rúk, alebo inak, sú identicky zakotvené v ustanoveniach § 111 ods. 3 CSP a § 112 CSP v zmysle ktorých v prípade, že nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, t.j. na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie (§ 111 ods. 3, § 112 CSP).

28. Predpoklad uvedený v § 111 ods. 3 CSP alebo § 112 CSP spĺňa tak skutočnosť, že adresát je na adrese neznámy, teda nezdržiava sa na adrese podľa § 106 CSP, alebo neprebratie zásielky adresátom,. Ak sa vráti nedoručená zásielka súdu, podateľňa súdu ju opatrí dennou pečiatkou a deň, kedy sa vrátila táto tzv. záveda v doručení súdu, sa považuje za deň doručenia zásielky.

29. Civilný sporový poriadok, navyše, v obidvoch prípadoch zdôrazňuje, že je irelevantné, že sa adresát o doručovaní písomnosti nedozvedel (a že si ju neprevzal).

30. Poukazom na uvedené nemožno uzavrieť, že by neboli splnené procesné podmienky ani že súd prvej inštancie nesprávnym postupom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku, porušil právo žalovanej na spravodlivý proces. Ani táto odvolacia námietka žalovanej neobstojí a v tomto smere uplatnený odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. a) a b) CSP nie je daný.

31. Zo všetkých týchto dôvodov odvolacie námietky žalovanej odvolací vyhodnotil ako nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, vrátane vecne správne akcesorického výroku o trovách konania.

32. Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Procesne úspešnej žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 § 393 ods. 2 veta druhá CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).